

La Comédiathèque

Idéalni zet

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tekst ove drame može se besplatno preuzeti. Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravednu naknadu za autorov rad, zakonska su obveza. Bez obzira na to jeste li amaterska ili profesionalna kazališna skupina, morate zatražiti odobrenje za izvođenje drame i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju. Za kontakt s Jean-Pierreom Martinezom i zahtjev za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih djela:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Idealni zet

Jean-Pierre Martinez

Prijevod na hrvatski: autor

*Kad si godinu dana ranije ostavio zaručnicu samo nekoliko dana prije vjenčanja,
a kao jedino objašnjenje ostavio joj Post-it na hladnjaku,
najbolje je da se više nikad ne vratiš...*

Likovi

Valentina

Stjepan

Mladen

Vesna

© La Comédiathèque

Neuredna dnevna soba u stanu u Zagrebu. U kolijevci plače beba. Iznad kolijevke glazbeni vrtuljak svira jednu od onih poznatih melodija koje bi navodno trebale uspavljivati bebe, dok po stražnjem zidu baca kaleidoskopske odsjaje. Ulazi mlada žena, Valentina, uzima bebu u naručje i pokušava je smiriti.

Valentina – Hajde, vrijeme je za spavanje... Zašto tako plačeš? Nemaš nikakvog razloga za plač! Ja bih imala razloga, ali ti? Što ti uopće može toliko smetati? Trbuh ti je pun, guza čista. Dane provodiš gledajući psihodelične slike po stropu i slušajući lebdeću glazbu. Što još hoćeš? Svog plišanog medu? Već sam ti objasnila: mama ga je jučer zaboravila na krovu bakina Twinga, odletio je na autocesti i pregazio ga je kamion. Uspjeli smo pronaći jednu nogu, a ostalo se valjda samljelo pod kotačima. Hoćeš da ti ipak dam tu nogu?

I dalje držeći bebu u naručju, Valentina odlazi po nogu plišanog igračke i daje mu je.

Valentina – Evo, ali upozoravam te, nije baš lijep prizor... Sva je od ulja i smrdi po dizelu...

Beba prestane plakati.

Valentina – Aleluja! Kad bih napokon mogla imati malo mira...

Nježno vraća bebu u kolijevku.

Valentina – Čini se da ga smiruju isparenja goriva...

Prodorna zvonjava telefona ponovno rasplače bebu.

Valentina – Ma nije moguće, ovo je noćna mora!

Neraspoloženo se javlja.

Valentina (iznervirano) – Da, mama... Znam da dolazite malo poslije, već si me triput zvala da mi to kažeš... Pa naravno da sam doma, gdje bih bila? Sunčala se na Sejšelima? Iznenadenje... Nisam baš luda za iznenadenjima, ali dobro... Da, da, jedva čekam vidjeti što je, naravno... Dobro, vidimo se uskoro, mama... I ja tebe ljubim... Mama! Samo nemojte zvoniti kad dođete! Ako ga do tada uspijem uspavati... Pa lagano pokucajte, čut ću vas! U dvosobnom stanu ionako se ne možeš baš daleko udaljiti od vrata. Dobro, vidimo se...

Valentina prekida vezu. Beba i dalje plače. Uzima je u naručje.

Valentina – Što hoćeš? Da ti stavim još malo dizela na plišanca? Žao mi je, nemam ga! Možda bi upalilo s razrjeđivačem, ali morat ćeš mi obećati da nećeš pušiti u krevetu, kao što je tvoj tata imao ružnu naviku... I nemoj me pitati kamo je tata nestao, dobro? I mama je izgubila svog plišanca. A nije uspjela pronaći ni nogu... Hoćeš da ti nešto otpjevam? Ne znam baš puno pjesama... Nikad ne pamtim tekstove... Ali mogu ti odsvirati nešto što je tvoj tata jako volio. Zove se Smoke on the Water. Kod nas: „Dim na vodi“.

Valentina ustima počinje oponašati legendarne prve taktove pjesme Smoke on the Water grupe Deep Purple. Beba se, valjda zatečena tim neočekivanim nastupom, odmah smiri.

Valentina – Nevjerojatno! Čini se da više voli Deep Purple nego „Zeko i potočić“...

Glasno zvono na vratima ponovno rasplače bebu. Valentina na trenutak ostane zatečena, a zatim iznervirano krene prema vratima.

Valentina – Udavit ću ih...

Valentina otvara vrata i silno se iznenadi ugledavši na pragu mladića u odijelu, bijeloj košulji i kravati.

Stjepan – Valjda me još prepoznaješ...?

Valentina – Stjepane?

Beba prestane plakati.

Stjepan – Moram razgovarati s tobom.

Valentina – Ne dolazi u obzir. Gubi se, ne želim te više vidjeti!

Pokušava zatvoriti vrata, ali on je spriječi.

Stjepan – Razumijem kako reagiraš, Valentina... Ali moraš me saslušati. Molim te, pusti me unutra na pet minuta...

Valentina – Jesi ti normalan da se ovako pojaviš bez najave? Nakon godinu dana!

Stjepan – Da sam se najavio, ne bi mi ni otvorila...

Valentina – Gubi se, kažem ti! Za mene si mrtav, razumiješ?

Stjepan – Dobro, neću ti silom ući u stan. Ali ako me ne pustiš, sjest ću na otirač i neću se maknuti dok ne pristaneš saslušati što ti imam reći...

Valentina oklijeva, očito potpuno zatečena situacijom.

Valentina – Dobro, ali daj mi prvo trideset sekundi. Ovdje je kaos... A onda odlaziš, jasno?

Stjepan – Jasno.

Valentina zatvara vrata.

Valentina – O, ne... Ovo nije moguće...

Valentina iz sobe sklanja sve što bi moglo odati da je tu beba: odjeću, pelene, igračke... Zatim se nagne nad kolijevku.

Valentina – Ako budeš miran, mama će ti kupiti novog medu s glavom i rukama, dobro?

Odnosi kolijevku u susjednu sobu, vraća se, malo popravi odjeću i ponovno otvara vrata.

Stjepan – Hvala, Valentina...

Valentina – Rekli smo pet minuta. (*Gleda na sat.*) Za pet minuta letiš van, upozoravam te.

Stjepan – U redu.

Stjepan ulazi, osvrne se po sobi, zatim pogleda Valentinu.

Stjepan – Nisi se promijenila...

Valentina – Za tebe se to baš ne može reći... Kad sam te posljednji put vidjela, imao si dugu kosu, bradu, kožnu jaknu i kaubojske čizme...

Stjepan – Kažu da odijelo ne čini čovjeka, ali nije uvijek tako. Promijenio sam se, vjeruj mi...

Valentina – Što hoćeš, Stjepane?

Stjepan – Razumijem da si ljuta na mene...

Valentina – Ja? A zašto bih bila ljuta? Prije točno godinu dana u ovo vrijeme bili smo tjedan dana do vjenčanja, sjećaš se barem toga? Pozivnice su bile poslane. Raspored sjedenja već napravljen.

Stjepan – Znam...

Valentina – Znaš...? Pa ipak te to nije spriječilo da preko noći nestaneš bez ijednog objašnjenja...

Stjepan – Pretjeruješ... Ipak sam ti ostavio poruku... Jesi je barem našla?

Valentina – Ah, da, oprosti... Post-it na hladnjaku... Evo, čak sam ga sačuvala za uspomenu. (*Otvora ladicu, izvadi papirić i čita.*) „Predobra si za mene. Ne zaslužujem te. Zaboravi me.“ Tri rečenice i isto toliko pravopisnih grešaka. (*Uputi mu ubojit pogled.*) I to bi trebalo biti dovoljno da te dvanaest mjeseci poslije dočekam raširenih ruku?

Pognute glave prima udarac.

Stjepan – Objasnit ću ti...

Valentina – Na kraju nisi uspio pronaći neku goru od mene, je li? Nakon godinu dana potrage, to mi baš i ne laska, ali dobro.

Stjepan – Nisam ti sve rekao, Valentina.

Valentina – Čekaj, da pogodim... Oteli su te izvanzemaljci. Odveli su te na svoj planet da na tebi rade znanstvene pokuse i upravo su te vratili, je li tako?

Stjepan – Nisi daleko od istine.

Valentina – Ma nemoj?

Stjepan – Završio sam u zatvoru nakon što sam opljačkao trgovinu... Dobio sam godinu dana bezuvjetnog zatvora...

Nakon trenutka nevjerice Valentina mu ironično zaplješće.

Valentina – Svaka čast, majstore... Ostavio si me bez teksta...

Stjepan – Znao sam da mi nećeš vjerovati...

Valentina – A ipak!

Stjepan podigne rukav košulje i pokaže nešto što bi trebalo nalikovati elektroničkoj narukvici.

Stjepan – Na uvjetnom sam otpustu. Još nekoliko dana moram nositi elektroničku narukvicu...

Valentina, impresionirana, iz ironije prelazi u iznenađenje.

Valentina (*sumnjičavo*) – Zar se to obično ne nosi oko gležnja? Vidjela sam na televiziji.

Stjepan – U američkim serijama možda... Kod nas je na zapešću. Zato se i zove narukvica...

Valentina – A što ti je uopće palo na pamet da opljačkaš trgovinu?

Stjepan – Trebao mi je novac... Između ostalog za naše vjenčanje...

Valentina – Toliko si procijenio vrijednost naše ljubavi? Na sadržaj blagajne jedne trgovine? Konzum? Spar?

Stjepan – Zapravo je bio mali kvartovski dućan...

Valentina – Kad si već odlučio završiti u zatvoru, mogao si barem opljačkati banku! Ali ti nikad nisi imao ambicija, Stjepane. Običan si luzer. Na kraju si imao pravo: predobra sam za tebe...

Stjepan – Dućan je bio odmah ispod moje zgrade... Vlasnik me prepoznao i nazvao policiju. Imao sam taman toliko vremena da svratim do tebe i ostavim poruku prije nego što su me došli uhititi...

Valentina – A zašto mi ništa nisi rekao?

Stjepan – Htio sam te poštediti neugodnog objašnjavanja s roditeljima!

Valentina – Kako obzirno od tebe.

Stjepan – Pogotovo s tvojim ocem. Policajac je... Zamisli sramote da je kolegama morao objašnjavati kako se svadba otkazuje zato što mu je budući zet u zatvoru. A ionako me nije baš volio... Nikad mi nije vjerovao, tvoj otac...

Valentina – Čovjek se stvarno pita zašto...

Stjepan – Ali tijekom te godine iza rešetaka imao sam vremena razmišljati, Valentina, vjeruj mi. I shvatio sam jednu stvar: budućnost je jelo koje se jede hladno.

Ona ostane zatečena dubinom te misli.

Valentina – I za to ti je trebala cijela godina?

Stjepan – Od sada je s glupostima gotovo, kunem ti se. Evo, na glave naše buduće djece...

Valentina – Jesi li prestao i s glazbom?

Stjepan pokaže svoje novo, uredno poslovno izdanje.

Stjepan – Pred tobom je novi Stjepan, Valentina.

Valentina – Vidim... Kad sam otvorila vrata, pomislila sam da su Jehovini svjedoci.

Stjepan – Nemoj mi reći da ti je draži bio onaj stari Stjepan.

Valentina – Daj mi malo vremena da se naviknem...

Stjepan – Čak sam našao pravi posao!

Valentina – A čime se točno baviš? Radiš u pogrebnom poduzeću?

Stjepan – Radim... u prehrambenoj industriji.

Stjepan uzme Valentinu za ruke.

Stjepan – Vjeruj mi, Valentina. Sazrio sam. Sad se želim skrasiti. Sve dijeliti s nekim...

Valentina – Ti nemaš ništa! Što bi ti dijelio? Čak si i za naše vjenčane prstene morao opljačkati kvartovski dućan!

Stjepan – Mislim... dijeliti život s nekim. S tobom, ako želiš...

Valentina – Da... Dok nas smrt ne rastavi... Još uvijek znaš kako razgovarati sa ženama.

Stjepan – Smijem li te poljubiti?

Ona se naglo odmakne.

Valentina – Dobro, pet minuta je prošlo, Stjepane. Održala sam riječ. Saslušala sam te. Sad ti održi svoju. Gubi se.

Stjepan – Pokušavao sam ti pisati iz zatvora, kunem se. Ali preselila si se bez nove adrese. Pisma su mi se vraćala. A s obzirom na situaciju, nisam se usudio pitati tvoje roditelje...

Valentina – Tu si barem dobro postupio.

Stjepan – Nakon svega što se dogodilo trebalo mi je hrabrosti da dodem i pozvonim ti, znaš.

Valentina – Ukratko, pravi si junak...

Stjepan – Daj mi još jednu priliku, Valentina.

Valentina – Nemam vremena, Stjepane.

Stjepan – Razumijem da mi ne možeš odmah oprostiti. Da ti treba vremena. Čekat ću. Koliko god bude trebalo. Sad imam vremena napretek...

Valentina – Ja nemam! Zar ne razumiješ što ti govorim? Nemam vremena sada! Nekoga čekam, eto!

Stjepan – Imaš nekoga u životu, je li?

Valentina – Eto, tako je. Uskoro će doći. I htjela bih izbjeći da te zatekne ovdje, razumiješ?

Stjepan – Razumijem... Nastavila si dalje... Nisi me mogla čekati mjesecima... Zaboravila si me i to je to...

Valentina uzme Post-it i pokaže mu ga.

Valentina – To si htio, zar ne? Vidi, ovdje piše: zaboravi me! Pa sam upravo to i napravila. Više nisi dio mog života, Stjepane...

Stjepan – Onda odlazim... Više nikad nećeš čuti za mene, Valentina... Osim ako se predomisliš, naravno... Ipak ću ti ostaviti broj mobitela, za svaki slučaj... (*Vadi olovku.*) Imaš komadić papira?

Ona mu pruži stari Post-it.

Valentina – Evo, dopiši ga na Post-it... A onda van, dogovoreno?

On naškraba broj na papirić. Netko pokuca na vrata.

Valentina – Sranje!

Stjepan – To je on? Ne brini, neću te dovesti u neugodnu situaciju. Objasnit ću mu. Siguran sam da će razumjeti.

Valentina – To su moji roditelji!

Stjepan (*zabrinuto*) – Tvoji roditelji? Misliš... mama i tata.

Valentina – Da. Obično na to mislim kad kažem „moji roditelji“.

Stjepan (*ponovno se nadajući*) – Znači njih si čekala... U stvari si još uvijek sama, je li tako?

Valentina je potpuno uspaničena.

Valentina – Ni pod koju cijenu te ne smiju vidjeti ovdje, razumiješ?

Stjepan – Istina, i oni imaju nekoliko razloga biti ljuti na mene, ali dobro... Smislit ću već nešto i siguran sam da će razumjeti.

Valentina – U to baš sumnjam, Stjepane.

Stjepan – Dobro, ono sa zatvorom možemo preskočiti. Pogotovo pred tvojim ocem policajcem... Ali izmislit ću nešto drugo. Vjeruješ mi?

Valentina – Da, odnosno ne, stvarno nije moguće.

Stjepan – Ali zašto?

Valentina – Zato što... će ih šokirati...

Stjepan – Priznajem, tvoj otac me uvijek malo plašio... Ali tvoja mama me je ipak voljela, zar ne? Sve ću im objasniti...

Valentina – Kažem ti da ne može, dovraga!

Ponovno zazvoni na vratima.

Stjepan – Ali zašto?

Valentina – Zato što sam im rekla da si mrtav, eto!

Stjepan ostane bez riječi. Zvono ponovno zazvoni.

Stjepan – Nisi valjda to napravila!

Valentina – U tom trenutku činilo mi se da je to najjednostavniji način da izbjegnem još ponižavajuća objašnjenja, ako razumiješ... A podsjećam te da si mi rekao da te zauvijek zaboravim. Nisi se trebao vratiti...

Stjepan – Tvoj otac će me ubiti...

Valentina – Eto, onda ćeš barem stvarno biti mrtav.

Stjepan – Pa što ćemo sad?

Valentina – Prekasno je da pobjegneš. Nema izlaza za nuždu. Ovo je mali dvosobni stan, a moji roditelji vole zaviriti posvuda.

Stjepan – Ormari? U njima se inače skrivaju leševi...

Valentina – Nismo u nekom vodvilju, Stjepane... A ormari su prvo mjesto na koje moja majka navali čim dođe, da provjeri što imam u garderobi.

Stjepan – Samo ne pod krevet. Alergičan sam. Od najmanje prašine počnem kihati.

Netko ponovno uporno zvoni.

Valentina – Moram otvoriti, inače će tata provaliti vrata. Za sada ideš u spavaću sobu, dok ne smislim nešto uvjerljivo čime ću im objasniti tvoje uskrснуće...

Stjepan – Moje uskrснуće... Nadam se da imaš inspiracije. Za objašnjenje nečega takvog trebalo je napisati Bibliju...

Valentina pokaže Stjepanu prema spavaćoj sobi.

Valentina – Zatvori vrata i ne izlazi dok ne dođem po tebe, jasno?

Stjepan – Jasno.

Stjepan nestane u spavaćoj sobi. Beba istog trenu ponovno zaplače.

Valentina – Sranje... Na to sam zaboravila...

Ponovno zvono. Valentina požuri otvoriti. Ulaze njezini roditelji: Mladen, policajac u civilu, i Vesna, pomalo ostarjela hipijevka. Mladen u ruci drži poklon i sumnjičavo razgledava prostoriju.

Mladen – Već smo se pitali nije li ti se nešto dogodilo. Baš sam htio provaliti vrata...

Valentina – A što bi mi se trebalo dogoditi?

Vesna poljubi kćer.

Vesna – Bok, dušo! Kako si? Djeluješ malo umorno...

Valentina – Ne, ne, dobro sam... Mislim...

Valentina poljubi i oca. Zatim primijeti paket.

Valentina – A što je to? Nije još Božić... ni moj rođendan.

Mladen – To je ono iznenađenje o kojem ti je mama govorila...

Vesna – Nikad nećeš pogoditi što je unutra. Vjeruj mi, šokirat ćeš se.

Valentina – Aha...? Danas baš ne manjka šokova...

Vesna – Hajde, daj joj!

Mladen pruži paket kćeri.

Mladen – Evo, dušo.

Valentina počne otvarati paket.

Valentina – Nije valjda paket-bomba...

Iz paketa izvadi prilično unakaženog plišanog medvjedića kojem nedostaje jedna ruka.

Valentina – A što je ovo?

Vesna – Pa to je Medo!

Valentina – Medo?

Vesna – Srećom, sjetila sam se zapisati registraciju kamiona. Tata je zamolio kolege da ga potraže i jučer - bingo!

Mladen – Sumnjivo vozilo zaustavili smo na A1 kod Karlovca. Medvjedić je bio zaglavljnjen u rešetki hladnjaka kamiona.

Vesna – Nisam ti ništa govorila da ti ne dajem lažnu nadu...

Mladen – Naravno, malo je stradao, ali dobro... Sačuvala si otkinuti dio, je li?

Valentina – Naravno.

Vesna – Ako si ga držala na ledu, možda ćemo ga uspjeti prišiti. Šalim se...

Valentina – Da... Bit će presretan...

Ponovno se začuje dječji plač.

Vesna – Hoćeš da odem po njega? Možemo mu odmah vratiti Medu.

Valentina zaustavi majku.

Valentina – Ne, čekaj. Prvo vam moram nešto objasniti.

Vesna – Nećemo ga valjda pustiti da ovako plače.

Mladen (ženi) – Ako ga svaki put uzmeš u naručje čim malo zakmeči... napraviti ćeš od njega mlakonju...

Vesna – Daj, molim te! Nisi li ti mene tjerao da ustajem dvadeset puta na noć kad je Valentina bila beba? Govorio si da je ne smijemo pustiti da plače!

Mladen – Ona je bila djevojčica, nije isto...

Vesna – Da... Bila je tvoja djevojčica, prije svega... Idem po njega.

Valentina joj se ponovno ispriječi.

Valentina – Stvarno vam moram nešto reći prije toga.

Vesna – Što?

Valentina – Nisam sama...

Vesna – Pa naravno da nisi sama, dušo! Mi ćemo uvijek biti uz tebe! Je li tako, Mladene?

Mladen – Mislim da nije baš to htjela reći.

Vesna – O, Bože! Nešto mu se dogodilo! Liječnik je unutra? Nije valjda Hitna?

Valentina – Smiri se, sve je u redu, ali... u spavaćoj sobi je jedan muškarac.

Roditelji na trenutak ostanu zatečeni.

Vesna – Muškarac? Pa to je divno, dušo! Znali smo da nećeš cijeli život ostati sama! Nećeš valjda do kraja života hodati u crnini kao u nekom starom filmu!

Mladen – Pogotovo jer se njih dvoje nisu ni stigli vjenčati...

Valentina – Malo je kompliciranije od toga, mama...

Vesna – Dva mjeseca nakon poroda, istina, nisi gubila vrijeme, ali dobro... Sigurna sam da je dobar čovjek.

Mladen – Ako već mijenja pelene djetetu koje nije njegovo, mora da je pravi svetac... Jesi sigurna da nije neka tetkica?

Vesna – Mladene, molim te. Takve policijske fore čuvaj za kolege u postaji...

Mladen – Nisam se šalio...

Vesna – Reci mu da izađe, predstavi ga i gotovo.

Mladen – A tko je on? Kako si ga upoznala?

Vesna – Bolje da ga izvučeš iz skrovišta. Sam će nam sve ispričati.

Valentina – To je Stjepanov brat.

Vesna – Stjepanov brat?

Mladen – Onda nije tetkica nego stric...

Vesna – Nisam ni znala da Stjepan ima brata!

Valentina – I to brata blizanca.

Mladen – Tvoj novi dečko je Stjepanov brat blizanac!

Vesna – Nije rekla da joj je dečko, mi smo to... Nije ti dečko, je li?

Valentina – Ma nije, naravno. Jutros je tek stigao u Zagreb... Ali objasniti će vam sam.

Valentina otvara vrata spavaće sobe.

Valentina – Stefano, možeš doći?

Vesna – Zove se Stefano?

Stjepan se vraća u sobu.

Valentina – Ovo je Stefano, Stjepanov brat blizanac. Jutros je stigao iz Rima...

Stjepan izgleda pomalo zatečeno.

Stjepan – Buongiorno...

Roditelji su u šoku.

Valentina – Talijan je, ali savršeno govori hrvatski, zar ne, Stefano?

Stjepan – Studirao sam u Zagrebu.

Vesna mu priđe i zagrlji ga.

Vesna – Primiti našu iskrenu sućut, Stefano. Znam kako je izgubiti brata.

Mladen – Tvoj brat je umro?

Vesna – Nije, ali mogu zamisliti koliko bi me boljelo da se to dogodi.

Mladen – Govorite bez ikakvog naglaska. Odakle ste točno?

Vesna – Vidjet ćete, još malo pa će tražiti osobnu... Moj muž je policajac.

Valentina – Malo je komplicirano... Stefano je Talijan, ali je velik dio života proveo u Hrvatskoj.

Vesna – A Stjepan je rođen u Zagrebu, zar ne?

Valentina – Da...

Mladen – Malo neobično za blizance, ne misliš?

Valentina – Razumijem da vam je čudno.

Stjepan – Da, ljudi se uvijek čude kad to ispričam.

Mladen – Pa kako onda?

Valentina – Stefano će vam objasniti.

Stjepan – Ne, ne, samo ti. Ti to bolje pričaš...

Valentina – Ali to je tvoja priča. I priča tvoje obitelji...

Stjepan – Prilično bolna priča... Zato ne volim baš govoriti o tome, ali dobro...

Vesna – Ne morate, znate...

Mladen – Ma dajte... Schengen Schengenom, ali baš me zanima kako blizanci mogu biti rođeni u dvije europske prijestolnice udaljene više od petsto kilometara.

Stjepan – Pa... Zapravo je vrlo jednostavno... Brat i ja rođeni smo u avionu, na letu Rim-Zagreb.

Mladen – Ma nemojte...

Stjepan – I...

Valentina – Stefano se rodio pri polijetanju, a Stjepan pri slijetanju.

Vesna – Aha... Onda ste vi stariji!

Stjepan – I zato sam ja Talijan...

Valentina – A Stjepan Hrvat. Mislim, bio je...

Mladen – Shvaćam...

Vesna – Ali nikad nam nisi rekla da Stjepan ima brata.

Valentina – Zato što ni Stjepan nije znao da ga ima. Nije čak poznavao ni svoje roditelje! Zato mi ih nikad nije ni predstavio.

Mladen – Ma nemojte... Hajde, ispričajte.

Valentina – Pa... Strašna je to priča... gotovo nevjerojatna.

Mladen – Mogu misliti...

Valentina – Stjepanov otac tada je bio jako siromašan.

Stjepan – Zato je sa ženom odlučio emigrirati iz Italije u Hrvatsku i pokušati pronaći posao kao zidar...

Mladen – Avionom...?

Valentina – Bila je low-cost kompanija, naravno.

Mladen – Naravno...

Valentina – Uglavnom, kao što sam već rekla, njegova je žena rodila Stefana ubrzo nakon polijetanja iz Rima. Posada se pobrinula za nju i sve je prošlo dobro.

Stjepan – A porod nije bio lagan. Rodio sam se na zadak...

Vesna – Pretpostavljam da to nije bilo u sjedalu prve klase.

Valentina – Ali...

Mladen – Ali u ladici je bio još jedan mali putnik.

Valentina – Upravo tako! Pri slijetanju u Zagreb Stefanova majka morala je na zahod i tamo je rodila Stjepana.

Vesna – Ne!

Valentina – Kako njegovi roditelji nisu imali ni centa, odlučili su zadržati samo jedno dijete.

Stjepan – Mene...

Vesna – Užasna priča...

Stjepan – Rekao sam vam.

Mladen – Da, suze su mi na oči krenule...

Valentina – Bebu je u zahodu pronašao osobno pilot...

Stjepan – Kad ih je išao očistiti prije povratnog leta za Rim.

Mladen – Pilot...

Stjepan – Znaite kako je u low-cost kompanijama. Svi moraju uskočiti gdje treba...

Vesna – I što je bilo poslije?

Valentina – Beba je išla iz ruke u ruku... Nekoliko godina odgajale su ga stjuardese.

Stjepan – Divne žene. Hranile su ga obrocima koji bi ostali od putnika.

Valentina – A kad je došlo vrijeme za školu...

Stjepan – Ipak su ga morale predati socijalnoj službi.

Valentina – Možete zamisliti koliko im je bilo teško.

Stjepan – Naravno, dotad su se već jako vezale za njega...

Valentina – Uglavnom, prije nekoliko godina Stjepan je preko socijalne službe pokrenuo potragu kako bi saznao tko su mu roditelji...

Stjepan – I samo nekoliko dana nakon što je napokon pronašao trag svoje obitelji, umro je nakon duge bolesti...

Valentina – Mislim... nakon utapanja.

Stjepan – A, utopio se?

Valentina – Da, ali to je druga priča...

Vesna – Nevjerojatno.

Mladen – Da... Potpuno ludo...

Vesna – A najnevjerojatnije je koliko sliče jedan drugome, zar ne?

Mladen – Da, stvarno...

Vesna – Blizanci.

Mladen – Samo mu vratimo bradu i dugu kosu...

Vesna – Poslovno odijelo zamijenimo starim trapericama i kožnom jaknom...

Mladen – A ovaj inteligentni pogled glupavim osmijehom...

Vesna – Dobro, istina, kad se malo bolje pogleda...

Mladen – Što?

Vesna – Stjepan je bio malo niži, zar ne? Hoću reći, ne baš toliko visok...

Valentina – Kad vas odmalena hrane ostacima obroka iz low-cost aviona... to baš ne potiče rast...

Mladen – A čime se ovaj mladić bavi?

Valentina – Stefano... ima vrlo odgovoran posao u prehrambenoj industriji.

Vesna – Aha...

Mladen – To ipak zvuči sigurnije nego biti bubnjar u rock-bendu...

Vesna – Mladene, molim te...

Valentina – Oduvijek znam što misliš o Stjepanu, tata, ne brini.

Vesna – Dovoljno si puta rekao: glazbenici su luzeri. A kad si već u bendu, barem budi pjevač.

Valentina – Ukratko, budi glavni...

Mladen – Bubnjar je uvijek najgluplji u bendu, to svi znaju...

Stjepan (*uvrijeđeno*) – Koliko sam čuo, Stjepanov bend nije bio baš tako loš...

Vesna – Kako se zvao?

Stjepan – Buntovnici...

Mladen – Da, Buntovnici... Kakvo glupo ime... S takvim buntovnicima policija može mirno spavati, vjerujte mi. Švercaju se u tramvaju bez karte i misle da ruše državu.

Stjepan – Mislim da su čak imali dogovorenu turneju.

Mladen – Turneju! Možda po kafićima...

Stjepan – Tko zna... Da bubnjar nije tako prerano umro, možda bi se i probili...

Vesna – Moj muž nema pojma o modernoj glazbi, Stefano. Ja sam jako voljela vašeg brata. Njegov nestanak me stvarno pogodio...

Ponovno se čuje bebin plač.

Stjepan – A čija je to beba? Čuvaš nekome dijete, Valentina?

Mladen – Ta beba?

Vesna – Pa to je vaš nećak, Stefano!

Mladen – Eto, prijatelju, postali ste stric...

Stjepan – Moj nećak?

Vesna – Pa da, Stjepanov sin!

Mladen – Nije znao?

Valentina – Tek je stigao... Nisam mu još stigla priopćiti tu sretnu vijest...

Vesna – Tužno je pomisliti da to dijete nikad neće upoznati oca...

Stjepan – A zašto ne?

Valentina – Zato što je mrtav!

Stjepan – Ah, da, istina... A kako je točno umro?

Vesna – Valentina vam ni to nije ispričala?

Valentina – Rekla sam vam, tek je stigao...

Vesna – Znam da je to slaba utjeha, Stefano, ali vaš je brat umro kao junak.

Stjepan – Ma nemojte?

Valentina – Možda ne moramo baš ulaziti u detalje... Sve je to Stefanu još svježije. Ne bi li mu to bilo malo previše odjednom?

Stjepan – Kad smo već dovde došli...

Vesna – Stjepan je poginuo spašavajući od utapanja majku i njezino dvoje djece.

Stjepan – Ozbiljno?

Vesna – Uspio ih je sve troje izvući na obalu, ali iscrpljen od napora i sam je završio u vodi, pa ga je odnijela struja...

Stjepan – Znači Stjepan je bio junak...

Mladen – I vrlo skroman junak.

Vesna – Prije nego što ga je voda odnijela, stigao je viknuti obitelji koju je spasio da ni slučajno ne govore medijima o njegovoj žrtvi...

Mladen – Zato novine nikad nisu ništa objavile.

Vesna – Inače sam sigurna da bi dobio neko državno odlikovanje.

Mladen – Sigurno... Danas ih ionako dijele svima.

Stjepan – Dođu mi suze na oči... Valentina, mora da ti je utjeha znati da si devet mjeseci nosila dijete tog iznimnog čovjeka. I da će te svojom prisutnošću zauvijek podsjećati koliko si voljela Stjepana.

Vesna – Moja je kći čak pisala predsjedniku Republike i tražila posebno dopuštenje da se posmrtno uda za Stjepana, ali još nije dobila odgovor...

Stjepan – Aha...?

Mladen – Skupili smo i nešto novca za vijenac.

Vesna – Ali nije bilo ni sprovoda, jer tijelo nikad nije pronađeno...

Mladen – A njegovu obitelj nismo poznavali...

Vesna – Samo mala ceremonija među nama, u najužem krugu... Bilo je vrlo dirljivo...

Stjepan – Vjerujem...

Mladen – Naravno, u takvim okolnostima nije lako nekoga preboljeti.

Vesna – A vi, jadni, nikad nećete upoznati svog brata...

Svi uzdahnu.

Mladen – Uglavnom, ovo je dijete izgubilo oca, ali je dobilo strica.

Vesna – Strica koji nekim čudom izgleda kao njegov otac preslikan.

Nastane neugodna tišina.

Valentina – Hoćete nešto popiti?

Ponovno se čuje bebin plač.

Vesna – Mislim da bi prvo njemu trebalo dati nešto za piti...

Mladen – Zar nema na letu neka stjuardesa da ga podoji?

Valentina – Idem vidjeti...

Odlazi.

Vesna – Idem s tobom...

Vesna odlazi za njom. Neugodna tišina.

Mladen – Kakva priča...

Stjepan – Da...

Nova tišina.

Mladen – Recite mi, mladiću...

Stjepan – Stefano.

Mladen – Stefano, da. Recite mi, mladi Stefano, malo mi je neugodno razgovarati o tome, pogotovo u ovakvom trenutku, ali...

Stjepan – Samo izvolite. Sad sam već gotovo član obitelji, zar ne?

Mladen – Dobro... Dakle, vašem sam bratu unaprijed dao novac za vjenčanje s mojom kćeri.

Stjepan – Aha...?

Mladen – Budući da nije imao ni centa...

Stjepan – Umjetnici, znate kako je...

Mladen – Da... Domjenak... restoran... čak i vjenčаница... Sve to košta, vjerujte mi...

Stjepan – Naravno...

Mladen – A kako do vjenčanja nikad nije došlo, mislio sam da bih možda mogao dobiti svoj novac natrag.

Stjepan – Shvaćam...

Mladen – Ne znate slučajno što je mogao napraviti s tim novcem?

Stjepan – Iskreno, nemam pojma... Ali naravno, ako...

Mladen – Petnaest tisuća eura ipak nije mala svota.

Stjepan – Da...

Mladen – Gotovo cijena novog auta... A baš bih uskoro trebao mijenjati svoj...

Stjepan – Vidjet ću što mogu učiniti, obećavam.

Mladen – Bilo bi dobro... Uostalom, sada ćete vi naslijediti brata.

Stjepan – Ako prihvatim nasljedstvo, naravno...

Vesna i Valentina se vraćaju.

Vesna – Htio je samo dudu... Vjerojatno zubi. (*Kćeri.*) Jesi li ti malo smršavjela?

Valentina – Ne znam...

Vesna – U svakom slučaju dobro izgledaš. Majčinstvo ti godi. Zar ne, Stefano? Ne čini li vam se da mi kći blista?

Stjepan – Svakako...

Vesna – Život ide dalje, zar ne? Ne smijemo se predati pred nedaćama.

Mladen – Kao s konjem. Kad jednom padneš, moraš odmah ponovno u sedlo, inače...

Vesna – Jeste li vi oženjeni, Stefano?

Stjepan – Ovaj... nisam. Koliko ja znam. Hoću reći... još nisam.

Mladen – A taj Stjepan, sad kad ga više nema možemo to reći među nama, nije baš bio čovjek za tebe.

Vesna – Daj, Mladene... Malo poštovanja prema mrtvima.

Mladen – Znae, u mom poslu čovjek vidi svakakve ljude... S vremenom razvije šesto čulo. A za njega... uvijek sam mislio da će završiti u zatvoru...

Stefano povuče rukav da sakrije navodnu elektroničku narukvicu.

Vesna – Ali ipak je umro kao junak...

Mladen – Lijepo je umrijeti kao junak, ali još je bolje živjeti kao pošten čovjek. Istina je da je napumpao moju kćer i pobjegao pred samo vjenčanje!

Vesna – Ali... pa umro je!

Mladen – Da, lako je tako, zar ne? Vi mi se, naprotiv, činite ozbiljnim mladićem, Stefano. Čovjekom od riječi...

Stjepan – Hvala...

Mladen – Zašto se ti ne udaš za ovoga, Valentina? To je idealni zet!

Vesna – Mladene, molim te... Malo takta... Premda je istina da je Stefano vrlo zgodan muškarac... Zar ne, Valentina?

Valentina – Da se udam za brata blizanca oca svog... To bi ipak bilo malo čudno, zar ne?

Vesna – S druge strane, ne bi ti bio prevelik šok. Isti je!

Mladen – Samo bolji...

Valentina – Ne, ozbiljno, Stefano uopće nije moj tip muškarca.

Stjepan – Nije baš lijepo to čuti...

Valentina – Oprosti, ali... prošla sam dosta toga u posljednje vrijeme. Mislim da još nisam spremna...

Mladen – U tom slučaju možda bi se ovaj mladić svidio tvojoj sestri... Što kažeš, Vesna?

Vesna – Mladene, pa nije to na meni! Zvučiš kao trgovac devama koji pokušava rasprodati dio krda...

Mladen – Možeš mu barem pokazati fotografiju Valentinine sestre, da malo upozna obitelj svog nećaka!

Ona izvadi fotografiju iz torbe i pokaže je Stefanu.

Vesna – Uvijek nosim fotografiju djece sa sobom... Evo je u kupaćem na plaži u Biogradu na Moru. Tamo ljetujemo u kampu Soline.

Valentina – Mama...

Stjepan – Da, monokini joj stvarno dobro stoji.

Vesna – Znate li da je bila Miss kampa?

Stjepan – Uopće me ne čudi...

Mladen – Možda bismo je mogli nazvati da dođe na kavu?

Vesna – Tako bi upoznala Stefana...

Mladen – A kad je svadba već plaćena...

Valentina – Koja svadba?

Stjepan – Objasnit ću ti...

Mladen – Pa? Što kažete, Stefano? Mogu li vas zvati Stefano?

Stjepan – Naravno.

Mladen – Uostalom, već ste pomalo dio obitelji, zar ne? Pa?

Stjepan – Istina, vrlo je lijepa...

Valentina – Dobro, dobro... Samo nisam sigurna da bi danas ponovno bila izabrana za Miss kampa. Ta fotografija je stara deset godina, a otad je dobila barem kilogram godišnje...

Vesna – Pretjeruješ...

Mladen – Nisi li ti možda malo ljubomorna? Mislio sam da Stefano uopće nije tvoj tip...

Valentina – U svakom slučaju, čini mi se malo rano organizirati veliki obiteljski susret. Situacija je i ovako dovoljno komplicirana, zar ne? Podsjećam vas da je Stefano tek saznao da mu je brat mrtav...

Vesna – U pravu si, dušo...

Ponovno se čuje bebin plač.

Vesna – Idem ja do njega... *(Značajno.)* Ideš sa mnom, Mladene?

Mladen – Zašto?

Vesna – Ovo dvoje mladih sigurno si imaju puno toga reći...

Vesna i Mladen izlaze iz sobe.

Mladen – Bez gluposti, jasno?

Čim izađu, Valentina se iznervirano okrene prema Stjepanu.

Valentina – Sad bi još i moju sestru povalio?

Stjepan – Samo sam to rekao da vidim kako ćeš reagirati. S tobom želim provesti ostatak života, Valentina. A sad kad imamo dijete...

Valentina – Mi?

Stjepan – Pa to je moj sin, zar ne?

Valentina – Malo si se kasno sjetio, ne misliš?

Stjepan – Dobro, zeznuo sam. Ali sad sam ovdje. Imam pravi posao i...

Valentina – Nikad ti više neću vjerovati, Stjepane. Čim moji roditelji odu, ti letiš odavde i više se nikad ne vraćaš, jasno?

Stjepan – Ne mogu živjeti bez tebe, Valentina. Radije bih sve završio.

Valentina – Pa izvoli!

Stjepan – Ne shvaćaš me ozbiljno, je li?

Valentina – Priznaj da mi dosad nisi dao mnogo razloga da ti vjerujem na riječ.

Stjepan krene prema vratima.

Stjepan – Dobro, više nikad nećeš čuti za mene... Osim možda u crnoj kronici. Kad je Stjepan već navodno umro utopivši se, bacit ću se u Savu. Tako više nećeš morati ni lagati roditeljima... Zbogom, Valentina...

Valentina ga naglo uhvati za zapešće i spriječi da ode.

Valentina – Ne, čekaj...

Stjepan – Svima bi bilo lakše da sam stvarno mrtav, Valentina, vjeruj mi...

Valentina – Ostani... Molim te...

Stjepan ipak pokuša otići, a u naguravanju navodna elektronička narukvica ostane Valentini u ruci. Zapanjena, zagleda predmet.

Valentina – Što je ovo? Ma ti mene zezaš!

Stjepan – Objasniti ću ti...

Valentina podigne predmet i maše njime.

Valentina – Ovo bi trebala biti elektronička narukvica? Nije li to zapravo lokot za bicikl?

Stjepan – Istina je da te volim, Valentina. Pogledaj, šifra na lokotu je tvoj datum rođenja!

Valentina – Znači nikad nisi bio u zatvoru?

Stjepan – Otišao sam s bendom na turneju, ali posvađao sam se s pjevačem.

Valentina – Markom?

Stjepan – Poznaješ ga?

Valentina – Pa onako... Ti si nas upoznao, zar ne?

Stjepan – A onda sam shvatio koliko mi nedostaješ. I da je vrijeme da odustanem od tinejdžerskih snova i s tobom izgradim nešto ozbiljno.

Valentina – Baš mi je drago čuti da brak sa mnom simbolizira kraj svih tvojih mladenačkih snova... Prava bajka...

Stjepan – Pokušaj i mene razumjeti! Samo sam čovjek... Pomisao na vjenčanje... uspaničila me. Uхватила me panika i pobjegao sam. Znam da to nije baš za ponos i da sam ti napravio puno zla. Ali sazrio sam, vjeruj mi.

Valentina – Da... Bijeg ti je, vidim, baš pomogao da sazriješ...

Stjepan – I dalje mislim da te ne zaslužujem, Valentina, ali sada kad imamo dijete... To je znak, zar ne?

Valentina – Ti to zoveš znakom?

Stjepan – Daj mi još jednu priliku, Valentina... To dijete ipak treba oca!

Valentina – Za sada te podsjećam da je za moje roditelje to dijete siroče...

Stjepan – Na to sam zaboravio...

Valentina – Čak i kad misli da si umro kao junak, moj otac te smatra izdajnikom. Ako se sad vratiš kao dezertar... A još ako ima službeni pištolj kod sebe...

Stjepan problijedi.

Stjepan – Možda im uopće ne moramo reći da smo lagali...

Valentina – Aha? A kako ćemo to izvesti?

Stjepan – Kad tvoji roditelji toliko žele, jednostavno se udaj za Stefana! On je idealni zet!

Valentina – Ne misliš li da je uloga idealnog zeta ipak malo prezahtjevna za tebe? Barem dugoročno... I naravno, pretpostavljam da ni ne radiš kao neki direktor u prehrambenoj industriji.

Stjepan – Recimo da sam malo uljepšao...

Valentina – Uljepšao?

Stjepan – Dostavljam pizze. Ali privremeno...

Valentina – Dobro, barem smo ostali u prehrani... Pa što predlažeš?

On razmišlja.

Stjepan – Imam ideju!

Valentina – Ne znam treba li me to umiriti...

Mladen i Vesna se vraćaju i prekidaju ih.

Vesna – Nevjerojatno koliko vam slič!

Mladen – Misliš...?

Vesna – Pa ipak malo... Jeste li sigurni da vi niste otac?

Stjepan se pravi da se javlja na mobitel.

Stjepan – Oprostite, zovu me... Buongiorno. Sì. Pronto. Mamma mia... Oprostite, važan poziv.

Izlazi na hodnik.

Mladen – Nadam se da nije nova obiteljska tragedija...

Čuje se bebin plač.

Vesna – Mislim da je vrijeme za bočicu...

Valentina – Idem ja...

Valentina izlazi.

Mladen – Vjeruješ li ti uopće u tu priču o blizancima?

Vesna – Ti ne?

Mladen – Ne, ali je zabavno...

Vesna – Zašto onda ništa nisi rekao?

Mladen – Pustimo ih da se još malo zakopaju, da vidimo koliko duboko mogu prije nego što dotaknu dno...

Vesna – U svakom slučaju, ovo dijete ne može biti Stjepanovo. Rođeno je deset mjeseci nakon što je nestao.

Mladen – Aha?

Vesna – A i beba ipak više slič pjevaču iz benda nego bubnjaru, zar ne?

Mladen – Marku?

Vesna – Imaš pravo, u rock-bendu je dominantni mužjak uvijek pjevač...

Mladen – S druge strane, ako ovaj idiot može preuzeti ulogu oca...

Vesna – Nije baš idealni zet, ali jedini je kojeg trenutačno imamo pri ruci.

Mladen – A nismo sigurni ni da će ova smotana uskoro pronaći drugoga kojem će staviti elektroničku narukvicu oko gležnja.

Vesna – Molim?

Mladen – Mislio sam, prsten na ruku...

Stjepan se vraća s neobičnim izrazom lica.

Mladen – Je li sve u redu, Stefano? Izgledate kao da ste vidjeli duha...

Stjepan – Skoro ste pogodili...

Mladen – Ma nemojte?

Stjepan – Upravo sam dobio nevjerojatan poziv.

Vesna – Od...?

Stjepan – Od mog brata, Stjepana!

Mladen – Stjepana?

Vesna – Ne! Pa on je mrtav!

Mladen – Nemojte mi reći da sad signal hvata i na onom svijetu?

Stjepan – Zamislite, Stjepan uopće nije mrtav!

Mladen – Ne?

Vesna – Ali kako je to moguće?

Mladen – Istina, tijelo nikad nije pronađeno...

Vesna – A gdje je on?

Stjepan – Dolje, u kafiću. Čeka da se popne dok Valentini polako ne priopćim vijest. Možete zamisliti kakav će to šok biti...

Mladen – Da, sigurno... Baš će se šokirati...

Valentina se vraća iz spavaće sobe.

Valentina – Što ste se svi tako smrkнули? Što se događa?

Stjepan – Bolje bi bilo da sjedneš, Valentina...

Valentina – Sasvim dobro stojim... Što mi to imate tako važno reći?

Vesna – Morat ćeš biti hrabra, dušo.

Stjepan – Stjepan je živ...

Valentina – Ti... hoćeš reći da nije mrtav.

Stjepan – Da, upravo to.

Valentina – O, Bože, pa to je strašno... Hoću reći, divno... Jesi siguran?

Stjepan – Upravo sam razgovarao s njim telefonom...

Valentina – Mislim da ću se onesvijestiti...

Pravi se da će se srušiti, ali Stjepan je uhvati u naručje. Usne im se dotaknu.

Valentina (pribravši se) – Ne, Stefano, između nas više ništa nije moguće...

Stjepan – U pravu si...

Mladen – Kao da smo u Zabranjenoj ljubavi.

Valentina – Ne, mislim... Kako je to moguće?

Vesna – I ja sam to pitala...

Stjepan – Sve će vam sam objasniti. Dolje čeka da mu dam znak da može doći.

Mladen – Hoćete da ga nazovem? Koji mu je broj?

Stjepan – Bolje da odem po njega...

Stjepan izlazi.

Valentina – Nevjerojatno, zar ne?

Mladen – Da, nevjerojatno... Čini se da je to riječ dana...

Valentina – Jedva čekam čuti kako se nešto takvo moglo dogoditi...

Vesna – Kakva sapunica!

Mladen – Jesi sigurna da ćeš biti dobro?

Valentina – Ne znam... Nadam se da se nije previše promijenio...

Mladen – Pa da... Ako je godinu dana proveo u vodi...

Vesna – Zar ti misliš da je...

Mladen – Ne znam... Samo pokušavam zamisliti...

Vesna – Sigurno postoji objašnjenje...

Mladen – Moram priznati da me baš zanima koje...

Stefano se vraća kao Stjepan: u trapericama, kožnoj jakni i s lažnim brkovima.

Stjepan – Bok, Valentina...

Valentina – Jesi li to stvarno ti, Stjepane?

Stjepan – Ja sam, vjeruj mi...

Vesna – Nije li prije imao bradu?

Valentina padne Stjepanu u zagrljaj.

Valentina (*u stranu*) – Ne pretjeruješ li malo? Ovo je već cijeli festival lažnih brkova...

Stjepan – Dolje je trgovina maskama i kostimima. Mislio sam da će tako biti uvjerljivije...

Valentina – Nevjerojatno koliko si se promijenio...

Mladen – Da, i ne nabolje...

Vesna – Istina, brada mu je ipak bolje stajala. (*Roditelji su zgranuti.*) A gdje je Stefano?

Stjepan – Radije je otišao... Između redaka sam shvatio da se zaljubio u vašu kćer i da ju je namjeravao zaprositi.

Vesna – Užasno...

Mladen – Nečija sreća...

Stjepan – Srce mu je slomljeno. Ali naravno, odlučio se povući pred bratom.

Valentina – Možda ga više nikad nećemo vidjeti...

Mladen – Kakva šteta...

Vesna – Prava tragedija...

Mladen – Prava melodrama, svakako.

Vesna – Trebali biste napisati kazališnu predstavu. Sigurna sam da bi mogla imati uspjeha...

Mladen – Ali još nam niste objasnili kako se čovjek koji je proglašen utopljenikom može pojaviti živ dvanaest mjeseci poslije.

Stjepan – Priznajem, zvuči nevjerovatno...

Mladen – Nakon svega ovoga, mislim da nas više ništa ne može iznenaditi...

Stjepan – Izvukli su me iz vode bez svijesti na ušću Save, kod Zadra.

Vesna – Mislila sam da se Sava ulijeva u Dunav kod Beograda.

Mladen – Vjerovatno upravo to ovu priču čini još nevjerovatnijom...

Stjepan – U svakom slučaju, imao sam potpunu amneziju. Primile su me časne sestre u samostan. Tek mi se nedavno vratilo pamćenje... Naravno, odmah sam požurio ovamo.

Mladen – Dobro, onda se sve ipak sretno završava!

Vesna – Napokon ćete se moći vjenčati!

Mladen – Eto, kao u bajci, sve će završiti vjenčanjem. A svadba je već unaprijed plaćena. Samo me umirite, Stjepane: izgubili ste pamćenje, ali niste izgubili novac koji sam vam dao da oženite moju kćer?

Stjepan – Pa...

Valentina – Kakav novac?

Stjepan – Objasniti ću ti, dušo...

Mladen – Dok god joj stavite prsten na ruku, sve je u redu. (*U stranu.*) Inače bih ja vama mogao staviti lisice na ruke...

Vesna – U svakom slučaju, bit će neobično vidjeti oba blizanca na vjenčanju.

Stjepan – U ovoj situaciji nisam siguran da će Stefano htjeti doći na ceremoniju...

Valentina – Dobro, sad ćete valjda razumjeti da bismo htjeli malo ostati sami...

Vesna – Naravno, dušo... Hajde, idemo, Mladene...

Mladen – Onda, vidimo se uskoro... Stjepane.

Roditelji odlaze.

Valentina – E, svaka čast...

Stjepan – Misliš da su povjerovali?

Valentina – Kad imaš posla s profesionalnim lažljivcem, znaš... Ali reci mi, kakav je to novac moj otac navodno dao za naše vjenčanje?

Stjepan – Pa...

Valentina – Nemoj mi reći da ste tim novcem otišli na turneju s Buntovnicima?

Stjepan – Vratit ću ga, Valentina. Pa makar zbog toga morao raditi puno radno vrijeme do kraja života...

Valentina – Većina ljudi upravo to radi kad treba uzdržavati obitelj, znaš. (*Čuje se plač bebe.*) U svakom slučaju, tek ćeš ti vidjeti što te čeka...

Valentina izlazi i vraća se s košarom za bebu.

Stjepan (*ganuto*) – Kako se uopće zove? Nisi mi rekla...

Valentina – Ovaj je Orfej.

Zaplače još jedna beba i ona odlazi po drugu košaru.

Valentina – A ova je Euridika... Blizanci su. Valjda je to obiteljski... Mora da je genetski...

Stjepan – Orfej i Euridika... O, jebote... Pakao... Hoću reći... Predivno je.

Valentina – Vidjet ćeš... Kad oboje počnu plakati istodobno, imaš osjećaj da slušaš stereo.

Zabrinuto se nagne nad dvije košare.

Stjepan – I... sigurna si da su oboje moji?

Valentina – Tko zna...

Stjepan – Čudno, ovaj me na nekoga podsjeća...

Bebe plaču u dva glasa. Valentina ih pokušava smiriti. Zazvoni na vratima.

Valentina – Možeš otvoriti? Kao što vidiš, malo sam zauzeta... Sigurno su opet moji roditelji. Valjda su nešto zaboravili.

Stjepan – Idem.

Na trenutak nestane da otvori vrata, pa se vrati sa širokim osmijehom.

Stjepan – Umrijet ćeš od smijeha... Marko je!

Valentina ga zabezeknuto pogleda.

Valentina – Marko?

Rock-glazba (po želji Smoke on the Water grupe Deep Purple).

Mrak.

Kraj

O autoru

Jean-Pierre Martinez rođen je 1955. u Auvers-sur-Oiseu (Francuska). Karijeru je započeo kao bubnjar u nekoliko rock sastava, a zatim je radio kao semiolog u oglašavanju. Nakon toga počeo je pisati scenarije za televiziju, prije nego što se posvetio kazalištu i pisanju drama. Napisao je gotovo stotinu televizijskih scenarija i isto toliko kazališnih djela, od kojih su neka već postala klasici (*Petak 13.*, *Strip Poker*). Jedan je od najizvođenijih suvremenih dramatičara u Francuskoj i drugim frankofonskim zemljama. Njegove drame prevedene su na brojne jezike i izvode se na pozornicama diljem svijeta.

Amaterske i profesionalne kazališne skupine koje traže dramske tekstove za izvođenje mogu besplatno preuzeti djela Jean-Pierrea Martineza s njegovih internetskih stranica:

<https://jeanpierremartinez.net/>
<https://comediatheque.net/>

Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravednu naknadu za autorov rad, zakonska su obveza. Bez obzira na to jeste li amater ili profesionalac, morate zatražiti odobrenje za izvođenje djela i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju.

Jean-Pierrea Martineza zastupa Francusko društvo autora (SACD).

Za kontakt s Jean-Pierreom Martinezom i zahtjev za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih djela, molimo koristite kontaktni obrazac na njegovim internetskim stranicama:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>
<https://comediatheque.net/contact-form/>

Ovaj tekst zaštićen je autorskim pravom. Svako neovlašteno reproduciranje, prilagođavanje ili korištenje djela podliježe važećim propisima o autorskom pravu.

Avignon – rujan 2026.

ISBN 978-2-38602-477-1

<https://jeanpierremartinez.net/>

<https://comediatheque.net/>

Drama dostupna za besplatno preuzimanje